

БАЛАДА ЛУ КОРБЈА

Фуаје вјердје три спанаће,
Њић апруање, њић ђепарће,
Ла капу пәмйнтулуј,
Йм јерја о баба бәтрйна,
Бәтрйна ши накажитә,
Ће дуор мулт је приђиђитә.
Кйнд ја а фост ла ћињерјаца,
Думњезау ка ун свйнт
Пје баба н-а дәрујит-о,
Ја ђин труп н-а наскут.
Дар аћи ла бәтрйнаца,
Думњезау ка ун свйнт
Пје баба мј-а дәрујит,
Ши ун копилаш а фәкут.
Кум копилу с-а наскут,
Јел ку пашу мј-а пәшит,
Ши ку гура мј-а вуорбит,
Сабијуара ш-а ћерут.
Баба ће лука,
О кјемә пје муашә-са.
Муашә-са ши нашә-са,
Пје копил йл ботјеза .
Да кум нумје кә-ј да?
Корбја, Корбја, Корбја.
Ажунђа Корбја је о лунә,
Фура ћапә ђин грађинә,
Ажунђа Корбја је ун ан,

КОРБЈА

Зелен лист три спанаћа,
Нит је близу, нит далеко,
На крај света,
Бејаше једна стара бака,
Стара и напаћена,
Од туге велике савладана.
У својој младости,
Бог јој пород,
Није даривао,
И дете није родила.
А у њеној старости,
Бог је пород,
Даривао,
И сина је родила.
Чим се дете родило,
Одмах је проходило,
И проговорило,
И сабљу је затражило.
Баба шта је урадила,
Старосватицу позвала,
Старосватица и кума,
Дете су крстиле.
А какво му име наденуле?
Корбја, Корбја, Корбја.
Са месец дана,
По баштама лука крао,
Са годину дана,

Фура мњјеј ђи ла ћобањ.
Малауа с-а спаминтат,
Марићел с-а рађикат.
Штјефан Вода ће лука,
Ши ла баба кă вјења,
Н-ауз баба Думњата!
Са ми-л дај пје Корбја мије.
Са ми-л инвац ла питарије,
Кă ц-о фи мама мај биње.
Ла времје ће батрињаца,
Кинд ој пика ла фуруна,
Кинд н-ој пућа ће батринă,
Ва фаће во турта ће пйње,
Ши ц-о да ши цйје ин мйна,
Ши ц-о фи мама мај биње.
Јоће баба ће лука,
Аћија сă иншелуја,
Ја пје Корбја ми-л да,
Дуомну Штјефан йл луа,
Ши ми-л крешће кум пућа.
Јел бăјат фраће крешћа,
Корбја сă ймпућерњића,
Дупă фјеће кă плѣка,
Ку другарји алăтурја.
Јоће Корбја ће вуорбја:
“Кум аш фаће ш-аш куљеђе,
Јеу пје Штјефан л-аш куљеђе.
Пје мйндруца сă јо јау

Од чобана јагњад крао.
Околина се уплашила
Јер је брзо одрастао.
Штефан Вода, шта је урадио,
Код бабе је дошао,
Чуј ме бабо!
Да ми Корбју мени предаш,
Да он пекар буде,
Јер ће и теби бити добро.
Кад остариш,
Кад те снага изда,
Када нећеш моћи због старости,
Погачу ће умесити,
И теби донети,
И живот ће ти олакшати.
Ето баба шта уради,
Грдно се преварила,
И Корбју је предала,
Господин Штефан га повео,
И како је умео, тако га је одрастао.
У одраслог момка је стасао,
Снажан је постао,
И девојке гледао,
Са другарима се дружио.
Ево шта је Корбја говорио:
„Како бих успео,
Штефана да преварим,
Да му драгу његову отмам,

Са ма кунун јеу ку ја.“

Дар ун Турк кам мићићел,

Мићићел ши ћупаћел,

Ну цйња јел вуорба йн јел,

Ла Штјефан Водă аљерга,

Ш-аша ђин гурă зйћа:

„Дуомну Штјефан, Думњата!

Јоће Корбја ђ-а вуорбит,

Јел пје ћиње ће омуарă,

Ши мйндруца сă ц-о ја

Са сă кунуње ку ја“.

Ка ун марје виноват,

Ње йнтрјечат, ње жуђекат,

Куот ла куот л-а лъгат,

Ши-н тăмњицă ла бăгат,

Йн тăмњицă йнвйнăћицă,

Шујерату шерпилор,

Йн кйркајиту бруошћилор,

Ноуо ањ ши жумăтаће.

Да крјез верје, да ну крјез,

Вјења нăпйрћ ка спићиљи,

Ши плъека ка фурћиљи.

Вјења брошћ ка буабиљи,

Да крјешћа ка бруошћиљи.

Ћин Корбја сйнђе а бјеут,

Ши пуји ш-а арийнит.

Њић је уна н-а мăрит,

Нума о курвă је нăпйркă,

И њоме се венчам.“

А Турчин један малени,

Мален и рашчупан,

Тајну није сачувао,

Код Штефан Воде отрчао,

И овако му говорио:

„Господару Штефане,

Ево Корбја шта је говорио,

Он би тебе да убије,

Твоју драгу да ти отме,

И њоме се венча.“

Као кривца великог,

Неиспитаног, непровереног,

Руке му је свезао,

У тамницу сместио.

У тамници тамној,

Где змије сикћу,

И жабе крекећу,

Девет и по година.

Веровао брате или не,

Као прут су танке змије долазиле,

И као преслице се враћале.

Жабе су као зрна долазиле,

Као велике жабе се враћале.

Корбину крв су сисале,

И њихову младунчад храниле.

Ништа Корбја није марио,

Само га је једна змијурина мучила,

А ймпујат ла Корбја йн кикă,
Ће сă йнћинће йл купринће
Сă збйрћешће ми-л згйрћешће,
Ињимјуара йј топјешће.
Да фрипта ће мујкă-са,
Ста биће сă гйнђа
Ћин жуоја а Жуојмарилуј,
Ћин трăсура арйнђилор,
Пăнă Вињерја уоулор,
Кйћа уоуă кă роша,
Ши йн сăкуј кă пуња,
Дупă Корбја ја пљека.
Пје карје йнтйльа йнтрјеба.
Да пје карје йл йнтйльа,
Баш пје Гицă кăтăњицă,
Карје је стражер ла тăмњицă.
Јоће баба кă зйћа:
„Цйћă, ја ла мајка ун уоу,
Сă фије ла Корбја ал мјеу.
Кă мајка ну л-а мај вăзут,
Ће кйнд а фост копил мик,
Ну шћиу ће с-о фи фăкут,
Дар помйнту ла йнгицйт,
Йн кодру а прибјежит,
Оркă Турћи л-а робит.“
Јоће Гицă ће зйћа:
„Н-ауз мамă Думњата!
Сă-м дај мамă ун уоу,

Која му се у косу уплела,
Кад се опружи, целог га обавијала,
И свом снагом га стезала,
И тешке муке му је задала.
А уцвељена мајка,
Стаде добро размишљати,
Од Великог четвртка,
Од оглашавања звона,
До Великог петка
Неколико јаја офарбала,
У торби их ставила,
Корбју је тражити кренула.
Кога је сретала,редом их је питала,
А кога је првог срела,
Ћорђа Катаницу,
Који је стражар у тамници.
Ево шта му је говорила:
Ево теби ово јаје,
Нек се види Корбји моме,
Јер га видела нисам,
Откад је дечак мали био,
Не знам шта се са њим збило,
Или га је земља покрила,
Можда га је шума сакрила,
Или га Турци поробили.“
Ево Ћорђе шта њој збори:
Чуј ме бабо!
Да ти мени још једно даш,

Сă-ц спун ђе Корбја ал тăу.
Корбја ал тăу јестă йн тăмњицă,
Йн тăмњицă вйнаћицă.
Рăу је Корбја наќажит,
Њ-ам ђе винт ну је бăтут,
Њић ђе суаре њевăзут,
Пăру марје ј-а крескут.
Јел ку пăру сă ашћарнă,
Да ку барба сă аструкă“.
Баба уоу йј да,
Да вјез Гицă јут йл бука,
Ши пје фугă сă пуња,
Ла тăмњицă сă дућа.
Да јоће баба ће фăћа,
Дупă јел сă лува.
Ћуш аић ћуш коља,
Ла тăмњицă ја ажунђа.
Ла фјерјастă сă ујта,
Ши пје Корбја ми-л вјеђа.
Пљекă баба, ш-аша зйћа:
„Корбјо мујкă!
Ћ-ај фост виноват,
Ши йн тăмњицă ћ-а бăгат?“
Таћ мујкă ну мај плинђа,
Ну-ц мај рупје ињима.
В-о да кумва Думњезăу,
Са мај скăп мујкă ши јеу.
Лăлă мăјкуљица мја,

И о Корбји ти да сазнаш.
Твој је Корбја у тамници,
У тамници мрачној,
Много ти је намучен,
Ветар га дотакао није,
И Сунце видео није,
Дуга му је коса порасла,
Коса му је постелја
А брадом се покрива.“
Од бабе је Ђорђе јаје добио,
Брзо га је појео,
Брзим кораком је кренуо,
И ка тамници се упутио.
Баба шта је урадила,
За њим је кренула,
Час овамо, час онамо
До тамнице је стигла,
Кроз прозор погледала,
И Корбју је свог угледала.
Поче баба говорити:
„Сине Корбјо!
Шта си скривио,
Па си у тамницу доспео?“
Чути мајко, немој више плакати,
Немој срце више кидати.
Доћи ће и тај божји дан,
Да одавде будем спашен.
Мајко моја мила,

Ја с-аскулц вуорба-мја:
„Ла Штјефан Водă са мјерђ,
Ши ђе јел са ђе руођ,
Друму мујкă сă-м ђа,
Ту пје миње са ма йнсуорј
Ну мај ај ђ-атйт фићуор“.
Еђе бабă с-ă дућа,
Ла Штјефан Водă ажунђа.
Ћин ђепарђе сă руга,
Ћин апруапје ђенункја,
Пуала, мйна йј сăрута,
Ш-аша ђин гурă зйћа:
„Дуомну Штјефан Думњата!
Ће цă Корбја виноват,
Ће йн тăмњицă л-ај бăгат?
Ма руог Штјефање ђе ћиње,
Сă ми-л дај пје Корбја мије,
Јеу пје јел ка сă-л йнсуор,
Кă ну мај ам ђ-атйт фићуор“.
Дуомну Штјефан кă зйћа:
“Ај дур, дур, бабă бăтрйнă,
Ши јеу ам мумă ка ши ћиње,
Н-апус гура пйнтру мйње.
Јеу пје Корбја ла-м йнсурат,
Бунă фатă ја-м афлат.
Ши фатă ђе уом богат,
Туот йн мунђе је крјескутă.
Йн патру мункйј је ћопљитă,

Ти сад саслушај мене:
„Код Штефана Воде ти да одеш,
Њега мајко да замолиш,
Из тамнице да ме избавиш,
И ти мене да ожениш,
Осим мене другог немаш.“
Ево баба је кренула,
Код Штефана Воде стигла,
Из даљине је молила,
Пред њим клекнула,
Скуте, руку пољубила,
И овако га молила:
„Штефане, господару!
Шта је мој Корбја скривио,
Па си га у тамници сместио?
Ја те Штефане сада молим,
Корбју мог да ослободиш,
Ја њега да оженим,
Сем њега никог више немам.“
Штефан њој одговора:
„Хајде крени, бабо стара,
И ја мајку стару имам,
У одбрани мени, никад није стала.
Ја сам Корбју оженио,
Девојку сам му добру нашао,
Од оца богатог,
У планини је стасала.
Добро је стесана,

Да ла вѣрф је аскуцїтѧ.
Аја је ђе Корбја ҃нгрижитѧ,
Ши јеу нунтѧ ка сѧ-ј фак.
Туот ку ѱорј ши коцофење.
Да ла кунуњїе,
Куркану попѧ сѧ-ј фије “.
Јоће баба ће лукра,
Пљека фраће ши плинђа.
Ла тѧмњїцѧ сѧ ҃нтуорђа,
Пје фјерјастѧ сѧ ујта,
Ш-аша ҃јин гурѧ зїђа:
“Корбјо,Корбјо мујкѧ Корбјо!
Еће Штјефан ҃-а вуорбит,
Кѧ пје ҃иње ҃-а ҃нсурат,
Бунѧ фатѧ ц-а афлат.
Туот пје мунће је крјескутѧ,
҃н патру мукиј је ҃оплїтѧ,
Да ла вѣрф је аскуцїтѧ.
Ће ҃иње мујкѧ је ҃нгрижат,
Ши јел нунтѧ ка сѧ-ц факѧ,
Туот ку ѱорј ши коцофење.
Да ла кунуњїе,
Куркану попѧ сѧ-ц фије.“
Еће Корбја кѧ зїђа:
„Лѧлѧ мѧјкуљїца-мја!
Таћ мујкѧ ну мај плинђа,
Ну-ц мѧј рупје ињїма.
Кѧ ва да врун Думњезѧу,

И на врху изоштрена(Секира).
И о Корбји би се најбоље бринула.
И свадбу ҃у му припремити,
Са свракама и гавранима.
На венчању које ҃у му приредити
Ћуран поп ће му бити.“
Баба шта је урадила,
Плачући је кренула,
Ка тамници се вратила,
Кроз прозор је погледала,
И сину говорила:
„Корбјо, мајчин, Корбјо,
Ево шта је мени Штефан говорио,
Да је тебе оженио,
Добру ти је девојку нашао,
У планини је стасала,
Добро је истесана
И на врху изоштрена.
О теби ће бринути,
Свадбу ће ти припремити,
Са свракама и гавранима,
На венчању које ће ти приредити,
Ћуран поп ће ти бити.“
Ево шта ће Корбја на то рећи:
„Леле, мајчице моја мила,
Ћути и немој више плакати,
Немој срце више кидати,
Доћи ће и тај божји дан,

Сă мај скăп мујкă ши жеу.
Мујкă акасă сă ће дућ,
Сама биње ка сă-м бађ,
Йн бăљигарју ваћилор,
Сă кац кијили гражулуј,
Да супт талпа шталулуј
Јестă шауа мургулуј.
Да йм пăреће йн кобиљеће,
Сă кац доуо нăпйрћеље,
Туот йн гурă кљештјăцăље,
Да йн куадă нуодăцăље,
Ѓља сйнт фрийњиљи мјеле.
Ши пје Ројбу сă ми-л скуоц,
Тот ла тйргу сă ми-л мйњ.
Његустуорји ћ-о йнтрјеба,
Дар цă Ројбу ће винзарје,
Ор цă Ројбу ће скимбарје.
Ту ђин гурă о-ј спуња,
Кă цă Ројбу ће плокон,
Кă сă скуоц ун кап ће уом.
Јећо баба кă плѣка,
Туот акасă сă дућа,
Сама биње кă бăга,
Йн бăљигарју ваћилор,
Гăса кијили гражулуј.
Да су талпа шталујул,
Гăса талпа змăулуј.
Йн пăреће йн кобиљеће,

Да одавде будем спашен.
Мајко кући ти сад крени,
Ти смирена мајко буди,
У стајњаку крава,
Од наше штале, кључеве потражи,
А испод прага штале,
Ту је седло коња.
А сад иди и потражи ,
Две змије уплетене,
Устију укљештених,
А крај у чвор свезане
На зиду окачене, то су узде моје.
Ројбуа да изведеш,
На пијацу да га одведеш.
Трговци ћете питати,
Да ли га желиш продати,
Или га желиш мењати.
Ти ћеш им одговорити,
Да ћеш га на поклон дати,
Да би једног човека могла спасити.
И баба је кренула,
Својој се кући упутила,
Пажњу је обратила,
У стајњаку крављем,
Кључеве од штале је пронашла.
Испод прага штале,
Седло пронашла.
На зиду окачене,

Гаса доуо напйрђеље,
Тот йн гурѧ йнкљештађе,
Да йн куадѧ йнуодађе.
Јећо баба ће лука,
Ја пје Руојбу йл скуоћа,
Ку рѧкјиу м-йл струопја,
Пѧру ињеле йл фѧћа.
Ку три фрийе йл йнфрийна,
Ши ће фрийе ил лува,
Ши ла тйрг фраће плѧка.
Тот ла тйргу ал ку флуорј,
Унђе сйнт мај мулц његустуорј.
Његустуорји ђ-о веђа,
Ји пје баба о йнтрјеба,
Ка лор калу сѧ-л ђа.
Да баба ље спуња:
„Ну је Ројбу ће винзарје,
Да ну је њић ће скимбарје!
Ши мје Руојбу ће плокон,
Са скуот ун суфљет ће уом.“
Туот а њија сѧ зброђа,
Баш Гицѧ Кѧтѧѡицѧ,
Карје је стражер ла тѧмњицѧ.
Јоће Гицѧ ће зйћа:
„Н-ауз мамѧ, Думњата!
Ја сѧ аскулц о вуорба а мј-а,
Сѧ ми-л дај пје Руојбу мије
Сѧ-ц йл дау пје Корбја цйје.“

Пронашла две змије уплетене
Устију укљештених,
А на крајевима у чвор свезане.
Ево баба шта је урадила,
Ројбуа је из штале истерала,
Ракијом га испрскала,
Гриву му у локне увила.
Три му узде наместила,
За узде га ухватила,
И на пијаци повела.
На пијаци пуној цвећа,
Где се среће много трговаца.
Трговци кад су коња видели,
Бабу су питали,
Да њима коња прода.
Баба им је одговорила:
„Није Ројбу за продају,
Нит је за замену!
Ројбуа бих поклонила,
Да би једног човека спасила.“
Ту се нашао,
Управо Ђорђе Катаница,
Који је стражар у тамници.
Ево шта је Ђорђе баби рекао:
Слушај бабо, сад ти мене,
Слушај ове речи моје,
Да ти Ројбуа даш мени,
А ја Корбју у замени.“

Ш-аша ми сѧ ворбја,
Ши ја калу кѧ ј-ил да.
Еће Гицѧ ће лукра,
Ла тѧмњицѧ кѧ мјерђа,
Друму лу Корбја кѧ-ј да.
Корбја афарѧ кјнд јеша,
Суариљи кјнд м-ил вјеђа,
Цуаљиљи ђи пје јел кѧђа.
Ун рјнд ђе пћеље сѧ жупуја.
Јеће Гйцѧ ће фѧђа,
Три бѧрбијерј туомња,
Уну йл тунђе уну йл рађе,
Уну унгйљи йј таје.
Атунђ Корбја йј зйђа:
„Ауз, Гицѧ Думњата!
Да ма руог Гицѧ ће ђиње,
Сѧ-м дај Гицѧ цуаљиљи тѧље,
Мје рушиње йнтра ље мјеље,
Кѧ ма вјеђе мујка ку јеље“.
Јоће Гицѧ ће лукра,
Минће прустѧ ће авја,
Јел цуаљиљи ји ље да,
Ши Корбја ље йнбрѧка.
Да вјез Корбја јар зйђа:
„Гицѧ, Гицѧ Думња-та!
Сѧ-м дај ту сабија мије,
Ка сѧ вјез кум йм шјеђе мије,
Аша во шјеђе ши цйје“.

Тако се Ђорђетом договорила,
И она му коња поклонила.
А онда је Ђорђе,
Ка тамници кренуо,
Корбју је из тамнице пустио.
Кад је Корбја из тамнице изашао,
Сунце га је погледало
Одело му се распадало,
И слој коже одрало.
Шта је даље Ђорђе урадио,
Три берберина је погодио,
Један га шиша, други га брије,
Трећи му нокте скраћује.
Онда Корбја њему рече:
„Чуј ме Ђорђе!
Нешто бих те Ђорђе замолио,
Одело ми твоје дај,
Од мојег се стидим,
Да ме у њему, мајка таквог види.“
Ево Ђорђе, шта је урадио,
Памети је плитке био,
Одело је своје скинуо,
И Корбја их је обукао.
А Корбја се њему опет обратио:
„Господине, Ђорђе
Дај ти мени сабљу твоју,
Да ти видиш, како она паше мени,
Можда исто као и теби.“

Јеће Гицџ ће лукра,
Јар минће прустџ ће авја,
Ши сабија кџ јо да,
Ши Корбја о йнћинђа,
Ши ћин гурџ аша зйћа:
„Гицџ, Гицџ Думњата!
Јар ће ћинће м-аш руга,
Сџ ми-л дај пје Ројбу мије,
Сџ-ј мај вџд мјерсуриљи,
Ши сџ-ј пробјеск сџритуриљи,
Ће кйнд ну л-ам йнкџљикат,
Пуџе лезње ш-а ујтат“.
Јеће Гицџ ће лукра,
Јар минће прустџ ће авја,
Јел пје Ројбу кџ ји-л да.
Да вјез Ројбу ће лукра,
Кйнд пје Корбја м-ил вјеђа,
Пљека фраће йл мируоса,
Буоту йн сйн кџ-л бџга,
Одатџ йнћенукја,
Ши Корбја йл йнкџљика.
Сџ вџзу Корбја кџларе,
Ће њима н-арје фијуарје.
Акуш Корбја кџ зйћа:
„Гицџ, Гицџ Думња-та!
Ћаба јешћ вицџ ће Дуомн,
Кџ н-ај минће њйћ ће ун уом.
Јар ла мйнџ кџ в-ам фост,

Ето Ћорђе,
Памети плитке,
Сабљу му дао,
И Корбја је за појас заденуо,
И поново му се обратио:
„Ћорђе, Ћорђе господине,
И опет бих те замолио,
Да ли би ми Ројбу дао,
Да би му ход видео,
И скакање проверио,
Откад га нисам узџахао,
Можда је све то заборавио.“
Ево Ћорђе шта је учинио,
Плитке је памети био,
Ројбу му је дао.
Види Ројбу шта је урадио,
Кад је Корбју видео,
Прво га помирисао,
Главу на грудима ставио,
Одједном је клекнуо,
И Корбја га узџахао.
На коња је Корбја био,
И никог се није плашио.
И Корбја му се на крају опет обратио:
„Ћорђе, Ћорђе,
Ћаба ти твоје порекло,
Кад памети ниси стекао.
У вашим сам рукама био,

Ши кăдйрĳ ну мĳ-ац фост.
Ту м-ај жућекат пје миње,
Сă ħе жућек ши јеу пје ħиње,
Са мај фиј војњик пје лумје.
Да јеће Гицă ħе лука,
Ѓе наказ ну мај пућа,
Ун куцйташ йш трађа,
Ши йнтра ињимă л-йнфиђа,
Муарђа сйнгур ш-о фăђа.
Да жоће Корбја ħе лука,
Њић акас ну сă дућа.
Унђе фраће кă мјерђа,
Ла Штјефан Водă сă дућа,
Копиј пĳ-афарă йĳ гăса,
Тот йн сус йĳ лăпăда,
Тот йн цапă йĳ сприжуна.
Да йн курће ла Штјефан Водă,
Ми с-а стрĳнс бојери ла вуорбă.
Да ји фраће кă прĳнза,
Носвицă ши морунă,
Пистă Дуомњи јел туна,
Ши кйнд Дуомњи йл вјеђа,
Туоц ħе фрикă йм трјемура,
Да вјез Корбја ħе лука,
Сăбјиуара мĳ-о трађа,
Пје туоц Дуомњи йĳ тăја,
Ну мај Штјефан Водă уђа.
Аша Корбја кă-ј зйђа:

Из ваших сам се руку избавио.
Ти си мучио мене
Сада ħу ја тебе,
Да као правог човека видиш себе.
А Ѓорђе шта је са собом урадио,
Од беса није више могао
Ножић је извадио,
У срце га забио,
Сам је себи живот одузео.
Шта је Корбја даље урадио,
Својој кући није пошао,
Он је код Штефана Воде,
Кренуо,
Децу му напоље затекао,
На горе их бацао,
И на сабљу дочекао.
У дворишту Штефан Воде,
Скупили се сви бољари,
За трпезом седели,
Јесетру и моруну ручали,
Ка њима је Корбја кренуо,
И кад су га спазили,
Сви од страха претрнули,
Корбја шта је тад урадио,
Сабљу је извукао,
И све их је покосио.
Само је Штефан Вода остао.
И овако му се Корбја обратио:

„ Дуомну Штјефан Думњата!

Ту м-ај жућекат пје миње,

Са ће жућек ши јеу пје ћиње,

Са мај фи војњик пје лумје,

Сă бјеј кăфјауа ку миње.

Сă ћешћинђ цуаљили,

Са ариц пућерили.

Атита вуорбă иј вуорбја,

Ши ку сабија да,

Тăја капу ћи ла труп,

Трјећа сабија йн пăмйнт.

Ш-а рупт бразда ка ће плуг,

Ће н-ам вăзут ће кйнд сйнт.

Аша Корбја а вуорбит,

Ће кйнд а фост копил мик,

Јел је дупă журăмйнт,

Пје Штјефан Водă йл тăја,

Ши мйндруца кă-ј луа,

Ши ку ја сă кунуна.

Вјерје ће сă помења,

Ла лумје, ла Думњавауастрă.

„ Поштовани,Господару Штефане,

Ти си мучио мене,

Сад ћу и ја тебе,

Да као правог човек видиш себе,

Да кафу самном попијеш,

Са себе одело да скинеш

Снагу да покажеш.“

Толико му је речи зборио,

Сабљом је замахнуо,

И главу му одрубио,

Сабљу је у земљу забио,

Као да је њиву изорао,

На свету то нисам видео.

Овако је Корбја говорио,

Кад је мали дечак био

Он се заклео,

Да ће Штефана убити,

И жену му узети

И са њом се оженити.

Остаје брате прича,

Да се исприча људима и Вама.

Бăлада мј-а повјестјит-о Митра алу Бăцикă дјин Јабуковац(1943.). Тата-л ји а фост Колă Кјору, карје а кйнтат дјин лăутă.

Баладу ми је казивала Митра Бадикић из Јабуковца. Њен отац је био познати виолиниста из Јабуковца-Никола Крчић.

Ћин 29. пăнă йн 30. флорарју ану 2024.

Од 20 – 30. маја 2024.г

